

веднажъ толкова ржце, като се сборичкатъ дечур-
лигата за нѣкоя по-хубава мръвка и като получатъ
едновременно и дветѣ по една плѣсница съ лъжи-
ца по ржката, кое съ малко пискунене и повече
глъчъ и смѣхъ, ще се разядешъ, както се дума по
насъ. Старитѣ пиеха вино. На по-голѣмитѣ отъ де-
цата дадохъ по глътка съ малко вода.

Блюдата едно по едно бързо се изпразваха.
Дойде редъ на млиновѣтѣ. Първо стрина сложи
тѣхната тава, която скоро ометохме. Подиръ нея —
нашата. Баба разрѣза млина и повдигна отъ края
едно кжче, после завъртѣ тавата и я заглежда
отъ всѣка страна.

— Чудна работа! — каза тя. — Тавата до-
сушъ като нашата, ама питата, май че не е наша.
По-тънка ми се види тази.

— Ха! — извикахме нѣкои отъ децата. — Ами
сега?

— Нашата пита бѣше по-дебела — продължи
баба, като чоплѣше откъмъ края млина и броеше
коритѣ. — Людска е. Дигнете я! Каза после и по-
гледна къмъ мене.

Азъ наведохъ очи. Разбраха всички, че грѣш-
ката бѣ моя.

Татко взе да ме гълчи.

Но баба не му даде.

— Не бива! — рече тя — на този день всичко
се прощава. Станало! Има какво да се яде.

Настроението се понижи, очитѣ ми се напъл-
ниха, готови бѣха и братовчедкитѣ ми да заронятъ
сълзи.

Но въ туй време навънъ се захлопа.

Едно съседско високо момиче влѣзе съ тава
въ ржце.